

Hồi 15

Nhục Tình

Tiếng cười khùng khục nghe vô cùng khả ố đập vào thính nhĩ của Quân Bình. Mặc dù đầu óc vẫn còn nặng trĩu, nhưng tiếng cười kia vẫn bắt chàng phải dừng người, mở mắt. Quân Bình giật thót ruột khi thấy mặt lão quái ngay phía trước mặt mình. Chỉ có chấn song sắt cách ly chàng với lão.

Nổi kinh hoàng ập đến bởi dung diện quái gở và luồng xú uế hôi thối từ cửa miệng lão qua tiếng cười phá ra. Quân Bình đạp chân lê sát vào vách đá.

Lão quái chau hai cánh môi thâm xì, gớm ghiếc rồi nói bằng chất giọng khàn khàn:

- Tiểu tử... Người sợ ta à?

Quân Bình bất giác gật đầu thú nhận sự hốt hoảng và nỗi sợ hãi của mình.

Thấy chàng gật đầu, lão quái dè bửu nói:

- Sao người sợ? phải chăng chân diện dung của ta và sự hôi hám lâu ngày khiến người sợ?

Mùi xú uế theo lời nói của lão phả ra khiến Quân Bình không sao dần được cơn buồn nôn. Chàng quay mặt sang bên cố nén, nhưng rồi vẫn không sao nén được, đành nôn thốc nôn tháo.

Lão quái thấy chàng nôn, càng khoái chí hơn. Lão ngửa mặt cười khàn khạch, cắt tràng cười khả ố, lão nói:

- Tiểu tử ơi... Người cứ việc mà nôn cho đến khi người cũng có tướng dạng như ta thì chẳng còn nôn nữa. Bây giờ người còn ra vẻ lịch lãm. Nhưng chẳng bao lâu người cũng sẽ biến thành một quái gớm ghiếc như Độc Chủ Hành này mà thôi.

Quân Bình cố ghìm cơn buồn nôn lại, chàng thở dốc ra tiếng rồi hỏi:

- Làm sao tiền bối lại bị giam cầm nơi chốn này ?

Độc Chủ Hành trợn to mắt hết cỡ:

- Y... Người hỏi ta câu đó ư? Thì ta cũng đâu khác gì người. Bẫy đoá hoa biết nói cùng nâng khăn sửa túi cho người, để rồi sau đó biến thành một quái nhân như ta.

Lão nói bằng giọng hăm hực, cay cú. Thậm chí ánh mắt toé ra luồng sát nhân cay độc.

Thấy ánh mắt của lão quái Độc Chủ Hành, Quân Bình đoán ngay lão đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ long trời lở đất. Lão nổi cơn thịnh nộ vì nguyên cớ gì, Quân Bình thừa đoán ra. Chàng nghĩ thầm:

- "Trong cảnh ngộ người không ra người, quý không ra quý thế mà lão Độc Chủ Hành còn ghen được. Trên đời này sao có quá nhiều hạng người không sống với đạo lý thế."

Độc Chủ Hành nhìn Quân Bình chăm chăm.

Quân Bình nhìn thẳng vào thần nhãn của lão. Chàng ngập ngừng nói:

- Văn bối và Độc Chủ lão trượng là người cùng hội cùng thuyền, cùng cảnh ngộ, cớ gì Độc Chủ lão trượng lại nhìn văn bối bằng ánh mắt sát nhân khủng bố chứ?

- Lão phu chỉ nhìn tiểu tử thôi ư? Nếu như lão thoát ra được thạch lao hắc ám này thì điều đầu tiên lão làm là sẽ lột thịt người ra từng miếng mà ăn đó.

Quân Bình lắc đầu:

- Văn bối không thù, không oán với Độc lão trượng, sao lão lại căm thù văn bối chứ?

- Ta chỉ muốn xé xác người mà thôi.

- Nguyên cớ gì lão trượng thù tại hạ? phải chăng vì Thất Tuyệt Tiên Tử mà lão trượng căm ghét Hạ Quân Bình này?

Độc Chủ Hành nạt ngang:

- Đúng... Lão phu thù người.

Lão chỉ vào ngực mình:

- Thất Tuyệt Tiên Tử là những bông hoa biết nói dành riêng cho ta, thế mà người dám... hỏi sao ta không hận người chứ? Nếu như trước đây, lão đã dụng cực hình Hủy Cốt Tán biến người thành một đồng nước dày rồi.

Quân Bình lắc đầu:

- Lão trượng hiểu lầm và đang ghen với tại hạ, phải không ?

- Với ta thì người là kẻ đáng ăn thịt nhất, bởi vì người dám chung đụng với Thất Tuyệt Tiên Tử.

- Nếu Hạ Quân Bình chịu đựng thành thân với Chu cô nương thì chẳng có chuyện bị giam vào chốn này để cho lão trượng phải căm phẫn nó như vậy.

Lão sững sờ bởi câu nói của Quân Bình:

- Tiểu tử... Người nói sao... Người chưa thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử à?

- Đúng như vậy đó.

Độc Chủ Hành hừ nhạt rồi nói:

- Ta không tin... Người chưa thành thân sao Kỷ Hồng nói người đã thành thân với các nàng?

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi.

Lão cướp lời Quân Bình:

- Dễ hiểu như thế nào?

- Nếu Kỷ Hồng không nói như vậy thì lão trượng đây há đã nổi trận lôi đình.

Độc Chủ Hành sa sầm mặt. Những lớp da chảy xệ trên mặt lão gằn gặt. Lão ngậm ngừng nói:

- Ý của Tiểu tử là các nàng kia muốn chọc tức lão phu?

Quân Bình gật đầu:

- Nếu như Hạ Quân Bình chấp nhận thành thân với Kỷ Hồng cô nương thì đâu đến nỗi trở thành ngục nhân để đàm đạo với lão trượng chứ.

Lão nhìn Quân Bình cứ như muốn nuốt từng lời thốt ra từ cửa miệng chàng. Khi Quân Bình dứt lời thì Độc Chủ Hành bật cười khùng khục, theo từng tiếng cười của lão thì mùi xú uế phả ra nồng nặc.

Lão cắt tràng cười đó, nói:

- Tiểu tử nghĩ nếu thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử thì không trở thành ngục nhân ư?

- Quân Bình nghĩ như vậy.

Lão quái nạt ngang:

- Người lầm rồi.

- Văn bối lầm chỗ nào?

Lão quái lắc lư thân mình, hào hứng nói:

- Nếu như tiểu tử thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử thì lão phu nghĩ người đã ở trong bụng lão rồi.

Quân Bình giật mình:

- Sao văn bối lại ở trong bụng lão được chứ?

- Ta nói người ở trong bụng ta là sự thật đó. Ta đã bị nhốt trong thạch lao này suốt ba năm trời và chỉ sống bằng thịt của những gã được Thất Tuyệt Tiên Tử trao thân gởi phận thôi.

Quân Bình há hốc miệng:

- Lão trượng giết người rồi ăn thịt người luôn luôn ư?

- Nếu lão không ăn thịt đã biến thành khô cốt mục rỗng từ lâu rồi. Tiểu tử còn may mắn là được Thất Tuyệt Tiên Tử cho một cơ hội trở thành ngục nhân để còn nói chuyện với Độc Chủ Hành này. Nhưng sống trong cảnh ngục nhân thì thà chết sướng hơn. Một ngày nào đó tiểu tử cũng như ta mà thôi.

Quân Bình lắc đầu:

- Văn bối không thể ăn thịt người được.
- Người không tùy cơ, theo thời theo cảnh thì chỉ có chết mà thôi.
- Quân Bình chấp nhận chết.
- Mới đầu thì nghĩ như vậy, nhưng đến lúc nào đó thì cơn đói hành hạ người chẳng thể cải lại ý định của Thất Tuyệt Tiên Tử đâu.

Lão cười khẩy, nhượng mày nói:

- Tiểu tử có chân diện dung khá khôi ngô tuấn tú, nếu ở bên ngoài thì chắc chắn sẽ có nhiều mỹ nữ trao thân gởi phận, nhưng tiếc người lại ở đây. Một ngày nào đó, người cũng như ta.

Lão bật cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử sẽ trở thành một quái nhân chẳng khác gì Độc Chủ Hành.
- Tại sao Thất Tuyệt Tiên Tử lại muốn Hạ Quân Bình trở thành quái nhân chứ? Quân Bình và Thất Tuyệt Ma Nữ không thù không oán nhau mà.
- Tiểu tử muốn biết thì cứ đi hỏi Chu Kỳ Hồng, Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Bạch Cúc, Lữ Á Đào, Tục Vạn Hương thì họ sẽ nói cho người biết.

Lão nhún vai:

- Ta cho người biết, trước đây các nàng đó chỉ là nhữnh mỹ nữ ở chốn lầu xanh. Họ đã được lão phu đây mua về Lạc Hồn Cốc này để dụng như thê thiếp. Thoát được lầu xanh, lão nghĩ các nàng sẽ chăm chút hầu hạ lão, nhưng không ngờ những ả ma nữ đó là quỷ quyết tương kế tựu kế, ám hại lão.

- Thất Tuyệt Ma Nữ ám toán lão trượng ư?

- Ờ... Chu Kỳ Hồng đã cho lão uống mê dược rồi giam vào thạch lao này. Họ thay phiên nhau tra khảo lão để thụ học Độc kinh của lão, rồi tự xưng là Thất Tuyệt Tiên Tử, đoạt luôn cả Lạc Hồn Cốc mà lão đã dày công vun đắp.

Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Các nàng được xuất thân từ lầu xanh tất mang trong tâm tưởng ý tưởng thù hận nam nhân. Quân Bình đã hiểu vì sao Kỳ Hồng và những người kia lại hận thù mình.
- Người nói thế có ý gì?

- Quân Bình đã xúc phạm vào vết thương lòng của họ nên mới khiến Thất Tuyệt Tiên Tử phần nộ đến độ muốn biến thành quái nhân như lão trượng.

Độc Chủ Hành hừ nhạt, nói:

- Tiểu tử ơi, người không muốn cũng phải chịu mà thôi. Lão chỉ lạ một điều, đó cũng là một ngoại lệ từ ba năm nay, người không trở thành thực phẩm của lão mà thôi.

Lão độc nói đến đây, không hiểu nghĩ gì lại xoa bụng. Lão nhìn Quân Bình, nuốt nước bọt.

Tất cả những hành động của lão đập vào mắt Quân Bình khiến chàng biến sắc. Nhìn Độc Chủ Hành, Quân Bình những tưởng lão đang nhìn mình như quýt rử cái đói trong lão.

Quân Bình ngập ngừng nói:

- Sao lão trượng lại nhìn vãn bối bằng ánh mắt đó?

- Tất cả thực phẩm mà ta dự trữ từ cái gã công tử to béo mập ú trước đây khi người chưa vào thạch lao này đã hết nhẵn từ ba ngày qua. Giờ thì lão lại cảm thấy cái đói đang hành hạ mình, phải chi người...

- Lão trượng muốn ăn thịt Quân Bình ư?

Độc Chủ Hành thản nhiên gật đầu:

- Ta đói lắm rồi.

Cùng với lời nói đó, Độc Chủ Hành cúi xuống nhặt một khúc xương trắng hếu. Lão nhìn khúc xương trắng đó, nhăn nhó nói:

- Chẳng còn một tí thịt để lão rửa răng nữa.

Hành động cùng lời nói của lão khiến Quân Bình gai lạnh cột sống và không kìm được cảm giác nôn nao, buồn nôn. Chàng bặm môi nghiến răng, nhưng rồi cuối cùng đành nôn thốc, nôn tháo ra ngoài.

Độc Chủ Hành từ tốn nói:

- Người kinh tởm ta à?

- Vãn bối không kềm được cảm giác buồn nôn.

- Đến lúc nào đó tiểu tử cũng sẽ quen thôi.

Độc Chủ Hành áp mặt mình vào song sắt ngăn cách giữa mình với Hạ Quân Bình. Lão từ tốn nói, nhưng theo từng lời nói của lão thì mùi xú uế phả ra nồng nặc:

- Tiểu tử này... Người có muốn chết không?

Mùi xú uế từ cửa miệng lão phả ra khiến Quân Bình xây xẩy. Mặc dù nghe rõ lời nói của lão nhưng lúc này Quân Bình chỉ bận tâm úp mặt vào vách đá để kìm cảm giác buồn nôn nên không đáp lời Độc Chủ Hành.

Không nghe Quân Bình đáp lời mình, Độc Chủ Hành cau gắt nói:

- Tiểu tử... Người không nghe ta nói à?
- Lão định ăn thịt Quân Bình ư?
- Ờ...

Quân Bình quay ngoắt lại nhìn Độc Chủ Hành :

- Quân Bình và lão đang cùng cảnh ngộ, đáng ra là lão phải tìm cách cùng với Hạ Quân Bình thoát khỏi cảnh ngộ này. Thế mà lão chỉ mỗi ý niệm là ăn thịt Quân Bình.

- Thoát khỏi đây ư? Tiểu tử đừng mộng tưởng. Ta và tiểu tử muốn sống để chờ thực phẩm thì phải có một người chết. Tiểu tử mới vào thạch lao này chưa quen chuyện ăn thịt nên phải chết để lão phu sống.

Lão khẹt một tiếng cứ như muốn lấy hơi rồi nói tiếp:

- Để người quen được cách sống như ta thì có lẽ cả hai đều chết đói hết. Cho bằng người hy sinh thân thể để lão làm thực phẩm sống chờ thời cơ thoát ra khỏi cảnh ngộ này. Sau này lão sẽ thay người mà trả hận dùm cho.

Quân Bình cau gắt nói:

- Không... Hạ Quân Bình chưa muốn chết.

- Người chưa muốn chết thì cũng phải chết mà thôi. Lão phu thú thật là lão vẫn có thể giết người đó. Nhưng khổ nỗi nếu ta ra tay thì người chết rục nơi góc thạch lao đó, lão phu không thể nào với tay tới thân thể người được, nên đành phải thương thảo với người.

- Lão không còn chuyện gì để nói ư?
- Ngoài chuyện ăn ra thì còn gì để nói chứ.

Lão đổi giọng từ tốn:

- Tất cả những gì ta nói đều là sự thật. Nếu người giữ hận với Thất Tuyệt Tiên Tử thì cách duy nhất là hãy bước đến đây. Lão hứa sẽ trả thù cho người khi có cơ hội.

Nghe Độc Chủ Hành nói, Quân Bình càng khiếp đảm hơn. Chàng nép sát vào vách thạch lao nhìn lão quỷ chăm chăm. Tưởng chừng lão độc có thể bẻ gãy song sắt mà bước qua bên phòng giam của chàng.

Quân Bình nói:

- Quân Bình không muốn biến thành thực phẩm của lão.

Độc Chủ Hành chớp mắt:

- Tiểu tử đừng phí hoài thân thể mình. Trong tình cảnh này, cái gì cũng quý cả.

Nhìn Độc Chủ Hành cau gắt nói:

- Mạng người thì rất quý, nhưng không thể vì cái mạng của mình mà xem thường mạng của người khác. Trong ba năm qua lão đã ăn thịt bao nhiêu người rồi? Chính vì thế lão đã mất hết nhân tính.

-Quân Bình này thà chết để lão chết theo, chứ để lão thoát ra khỏi chỗ giam hãm này, e rằng chỉ mang đến kiếp họa cho bá tánh mà thôi.

- Đến lúc này mà người còn giả giọng nhân nghĩa ra ư? Lão quỷ đây ăn thịt người đó, và nếu lão thoát ra khỏi chỗ này cũng sẽ dùng thịt người như thực phẩm độ bữa của lão vậy.

Độc Chủ Hành gầm lên:

- Ta đã quen ăn thịt người rồi. Nhất là những gã công tử anh tuấn như tiểu tử.

Lão chắc lưỡi:

- Ta tiếc Thất Tuyệt Ma Nữ sao không giam người chung với ta chứ.

- Bởi Kỷ Hồng biết giam chung Quân Bình với lão sẽ dụng Quân Bình như một con cừu. Kỷ Hồng, Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Băng Cúc, Vạn Hương, Á Đào sẽ thức tỉnh mà thả Quân Bình, nhưng còn lão, Thất Tuyệt Tiên Tử sẽ giam mãi mãi trong ngục lao này, bởi vì lão là quỷ nhân đem kiếp họa cho bá tánh mà.

Theo một sự vô thức nào đó thôi thúc bất giác Quân Bình nhìn thẳng quan sát chân diện mục của Độc Chủ Hành. Diện dung của lão thật quái gở, theo thời gian bị giam hãm trong ngục lao này những lớp da nhăn nheo như chảy xệ xuống, trông càng quái dị hơn. Chiếc mũi khòm xuống như mũi điều hâu, lộ rõ những nét đanh ác cùng cực, nhưng hai dái tai thì lại thật dài, trông hoàn toàn đối nghịch với những nét đanh ác trên mặt Độc Chủ Hành.

Quân Bình nhú mày nhìn hai dái tai lão. Chàng buột miệng nói:

- Đáng ra lão đã phải chết từ lâu bởi ác nghiệp, nhưng lão vẫn chưa chết.

- Tiểu tử dám trù lão ư?

Quân Bình nghĩ thầm:

- "Mạng vận của lão thật trường thọ. Nếu như lão thoát khỏi kiếp nạn này thì đây là họa kiếp trùng trùng của bá tánh."

Quân Bình còn nghĩ với sự nhận xét theo tướng pháp thì Độc Chủ Hành như nổi điên, cất tiếng hú lồng lộng, rồi chuyển công lực, phùng mang trợn mắt giống như con ếch ương đang lấy hơi.

Dung diện của lão đã quái dị càng quái dị hơn, trông tợ như con chàng hiu lấy hơi chuẩn bị kêu. Miệng lão há thật to, rồi thả một luồng xú khí bốc mùi hôi thối nồng nặc về phía Hạ Quân Bình.

Độc Chủ Hành gần giọng nói:

- Tiểu tử phải chết bởi xú công của ta!

--- 000 ---